

Gepubliceerd in: NRC
Datum: 27 maart 2022

Concertgebouworkest biedt 21ste-eeuwse suspense en 19de-eeuws suikergoed

Het Concertgebouworkest klonk vol suspense tijdens een concert met drie stukken die allemaal tintelden van energie. Dirigent Kristiina Poska dirigeerde even sierlijk als soeverein.

Kristiina PoskaFoto Milagro Elstak

Koninklijk Concertgebouw orkest o.l.v. Kristiina Poska. *Echo... del vuoto* van Annelies van Parys, vioolconcert in e klein van Felix Mendelssohn en de derde symfonie van Ludwig van Beethoven. Alina Ibragimova viool.
Gehoord: 25/3 Concertgebouw Amsterdam

o Eva Peek
27 maart 2022 om 14:47

.

Drie vrouwen gingen afgelopen vrijdag in het Concertgebouw in gesprek met het werk van drie overleden mannen. Als eerste Annelies Van Parys, die toekeek hoe het Concertgebouworkest onder leiding van Kristiina Poska de wereldpremière bracht van haar *Eco...del vuoto*. De onbevongen luisteraar hoorde muziek die niet zou misstaan in een spookhuis, en dat is niet oneerbiedig bedoeld. Het barstte van de suspense. Van Parys componeert niet vanuit een melodie maar weeft een complex web van kleuren en texturen. De meer ingevoerde concertganger hoorde een geraffineerd uitgedacht citatenspel met het laatste stuk van Luc Breways, de compositieleraar van Van Parys die in 2015 overleed, aan wie het was opgedragen. Wellicht eindigde het werk daarom schijnbaar abrupt. Midden in een zin, als het leven zelf.

Voor een deel van het Concertgebouworkestpubliek zal zo'n wereldpremière altijd de groente blijven die ze met wat 19de-eeuwse suiker moeten wegslikken. Die kwam in de vorm van het vioolconcert van Mendelssohn. Die baseerde zijn vioolconcert nu juist wél op een duidelijk, en overbekend, herkenningsthema. Het stuk had aan de expressieve violiste Alina Ibragimova een hartstochtelijke pleitbezorger. Ibragimova produceerde een zoete, ronde klank, en raakte met de punt van haar viool af en toe bijna haar knie: zo diep dook ze in haar instrument. Maar áls ze dan stil stond, kaarsrecht, in een verstilde passage, sorteerde dat ook maximaal effect. Een diep doorleefde uitvoering.

Na de pauze mocht KCO-debutant Poska haar licht laten schijnen op Beethoven. Net als het stuk van Van Parys werd *Eroica* ooit opgedragen aan een bewonderd man, Napoleon, maar zoals bekend kraste Beethoven de naam van zijn held woedend van de partituur nadat die de idealen van de revolutie had verraden. De Estse dirigente leek niet te veel bezig met of het orkest wel 'mooi' genoeg speelde, dat doen de musici van het KCO toch wel, maar met frisheid. Het tempo was vlot, en er zat lucht in het geheel. Poska liet de musici wendbaar en soms zelfs bits spelen. Toch sloeg het absoluut nergens over de kop en hield het orkest een geaarde klank. De alerte dirigeerstijl van Poska was even sierlijk als soeverein. Tijdens het applaus rende ze de trappen van het Concertgebouw bovendien met zo'n bloedvaart op en af, dat de indruk ontstond dat ze het hele concert ter plaatse nog een keer zou kunnen doen.

Eva Peek